

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

„Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte!“

„Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte!“ (Jn 13, 34), – tarė Jėzus per Paskutinįją vakarienę savo mokiniams. Jis tai pasakė, kai į Judą įėjo šėtonas, ir jis išėjo pasiryžęs Jėzų išduoti. Kur slypi įsakymo naujumas, jei seniai viskas žinoma net nuo pasaulio sukūrimo pradžios? Argi Dievas, sakydamas: „Negera žmogui būti vienam“ (Pr 2,18) ir sukūręs vyrui moterį, nepasėjo tarpusavio meilės daigų? Iš meilės „žmogus <...> glausis prie savo moters ir bus du viename kūne“ (Pr 2, 24). Argi Giesmių Giesmėje, Dovydo psalmėse neapdainuota tarpusavio meilė, kuri yra bendravimo raištis? Kristus, sakydamas „duodu naują įsakymą“, nurodė krikščionio skiriamąjį ženklą. Meilė tampa svarbiausiu krikščionio požymiu, nes Kristus teigė: „Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus“ (Jn 13, 35).

Kas šiandien trukdo krikščioniui gyventi meilėje, džiaugsmo ir santarvėje? Tai žmogaus puikybė, pavydas, egoizmas, veidmainystė, siekis pirmauti ir kiti žmogaus prigimtyje slypintys negatyvūs jausmai, neleidžiantys nutiesti meilės tiltų tarp žmonių širdžių. Jėzus, duodamas įsakymą mylėti taip, kaip Jis mylėjo, nurodo į tai, jog turime mylėti ne tik tuos, kuriuos lengva mylėti, ne tik tuos, kurie mus myli, bet ir tuos, kurie mums nemalonūs, atstumiantys, priešiška nusiteikę.

Vienas jaunuolis vienuolyno vyresnįjį, kurį visi laikė šventu žmogumi dėl jo gerumo, paklausė: „Kokiu būdu įmanoma mylėti tą, kuris manęs nekenčia ir nuo manęs nūsūka? Jei jis nuolat mane apšmeižia, man pavydi, vis rezga man pinkles? Kaip galima mylėti tokį žmogų ir daryti jam gera? Tai tiesiog neįmanoma! Juk pati žmogaus prigimtis verčia nusigręžti nuo skriaudėjo.“ Į tai senasis vienuolis atsakė: „Jei kalbėsime apie laukinius žvėris, kuriuos valdo jų prigimtis, išties yra visiškai neįmanoma, tačiau tiems,

kurie yra sukurti pagal Dievo paveikslą ir vadovaujasi protu, kurie yra gavę iš Jo įsakymą mylėti vienas kitą, kaip Jis mus mylėjo, įmanoma nenusigręžti nuo tų, kurie skaudina, mylėti tuos, kurie mūsų nekenčia. Jėzus, sakydamas: „Mylėkite savo priešus, darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia, laiminkite tuos, kurie jus prakiekia, melskitės už savo niekintojus“ (Lk 6, 27-28), mums paliepia ne tai, kas neįmanoma, nes Dievas neduoda įsakymų ne pagal žmogaus jėgas.

Pats Viešpats visu savo gyvenimu rodė meilę tiek teisiamajam, tiek nusidėjėliui, net mirdamas ant kryžiaus Jis meldė savo kankintojams atleidimo: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Lk 23, 34). Mokiniai, apdovanoti Šventąja Dvasia, iškėję, drąsiai skelbė Jėzaus prisikėlimą. Patyrę kankinystę, jie karštai meldėsi už savo priešus, žudikus. Jėzaus įsakymas įpareigoja kiekvieną krikščionį rodyti meilės pavyzdį savo aplinkoje, pavyzdžiui, šeimos motina – namuose, verslininkai – savo įmonėse, dėstytojai, mokytojai – universitetuose, mokyklose ir t.t.

Civilizacija, industrializacija, kompiuterizacija ir apskritai galinga mokslo pažanga savotiškai griaua žmogaus ryšį su žmogumi. Prieš šimtą ir daugiau metų žmogus net nesvajojė apie dabartinius pasiekimus, tačiau tarpusavio santykiai buvo kur kas šiltesni. Šeimose augo ne vienas ar du vaikai, o daug daugiau, ir jie nuo mažumės buvo pratinami rūpintis vieni kitais, o vėliau – pasenusiais tėvais, taigi jie mokėsi mylėti žmones. Tėvai ir seneliai išmokydavo beveik visko, ko jiems galėjo prireikti gyvenime. Žmonės su kaimynais aptardavo reikalus, drauge būdavo džiaugsmo ir skausmo. Šiais laikais net šeimos nariai retai besusitinka, žmonės nutolo, atšalo, užsidarė prie kompiuterių, televizorių, už aukštų tvorų, mūrinių sienų.

Kaip pavasaris sunkiai skverbiasi pro

žiemos gniaužtus, bet vis dėlto ateina, taip galbūt sunkiai randa kelią į mūsų širdis ir prisikėlęs Kristus. Tačiau nepraraskime vilties, nors atrodytų, kad Jis negirdi ir neatsako į tavo maldas ir prašymus. Tik meilė, kuri yra Dievas mumyse, parodys, ką turime daryti, kad sutiktume Jėzų, tik meilė padės vykdyti Jo valią – mylėti vienas kitą, kaip Jis mus mylėjo. Amen.

Sveikiname

Mūsų bendruomenės narius – IMANTĄ MIELIULĮ IR RIMĄ LIPŠIENĘ, kuriuos arkivyskupas S. Tamkevičius SJ birželio 24 d., minint Kauno arkivyskupijos dangiškojo globėjo Jono Krikštytojo dieną, apdovanojo Šiluvos Švč. Mergelės Marijos medaliais. Linkime jiems Dievo palaimos toliau sėkmingai dirbujantis kuriant Dievo karalystę žemėje, nesant Gerąją Naujieną ir džiuginant parapijiečių širdis.

Tikėjimo metai 2012-2013

Popiežius emeritas BENEDIKTAS XVI

Apaštališkasis laiškas motu proprio forma, kuriuo skelbiami Tikėjimo metai

PORTA FIDEI (TIKĖJIMO VARTAI)

14. Tikėjimo metai taip pat bus palanki proga sustiprinti meilės liudijimą. Šventasis Paulius primena: „Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė – šis trejetas, bet didžiausia jame yra meilė“ (1 Kor 13, 13). Dar skvarbesniais žodžiais – nuo amžių įpareigodavusiais krikščionis – kalba apaštalas Jokūbas: „Kas iš to, mano broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, bet netu-

ri tikėjimo darbų?! Ar gali jį išgelbėti tikėjimas? Jei brolis ar sesuo neturi drabužių ir stokoja kasdienio maisto, ir kas nors iš jūsų jiems tartų: Keliukite sveiki, sušilkite, pasisotinkite, o neduotų, ko reikia jų kūnui, – kas iš tų žodžių?! Taip ir tikėjimas: jei neturi darbų, jis savyje miręs. Priešingai, kitas pasakys: Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus. Parodyk man be darbų savo tikėjimą, o aš tau darbais pa-

rodysiu savo tikėjimą“ (Jok 2, 14-18).

Tikėjimas be meilės neduoda vaisių, o meilė be tikėjimo būtų jausmas, nuolatos išstatytas abejonei. Tikėjimas ir meilė reikalauja vienas kito, bet taip, kad vienas leidžia kitam eiti savo atitinkamu keliu. Juk nemažai krikščionių, meilės kupini, paskiria savo gyvenimą vie-

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

nišiesiems, nustumtiesiems į pakraštį ar atstumtiesiems kaip tiems, pas kuriuos pirmuosius reikia eiti ir kuriuos parenti yra svarbiausia, nes juose atsispindi paties Kristaus veidas. Prašančiuosiuose mūsų meilės tikėjimas leidžia atpažinti prisikėlusio Viešpaties veidą: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų mano brolių, man padarėte“ (Mt 25, 40): šie jo žodžiai yra niekada neužmirštinamas išspėjimas ir nuolatinis kvietimas gražinti meilę, kuria jis mumis rūpinasi. Būtent tikėjimas įgalina pažinti Kristų, o jo paties meilė akina padėti jam kas kart, kai jis mūsų gyvenimo kelyje tampa mūsų artimu. Palaikomi tikėjimo, kupini vilties žvelgiame į savo užduotį pasaulyje, laukdami „naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas“ (2 Pt 3, 13; plg. Apr 21, 1).

15. Savo gyvenimo pabaigoje apaštalas Paulius paragino savo mokinį Timotiejų ieškoti tikėjimo (plg. 2 Tim 2, 22) lygiai taip ryžtingai kaip vaikystėje (plg. 2 Tim 3, 15). Jaučiame, kad toks kvietimas skirtas kiekvienam iš mūsų, kad mū-

sų tikėjimas niekada netaptų vangus. Tikėjimas yra mūsų gyvenimo palydovas, leidžiantis nuolat nauju žvilgsniu išvysti tai, ką Dievas dėl mūsų daro. Tikėjimas, siekiantis išžiūrėti laiko ženklus šiandienėje istorijoje, įpareigoja kiekvieną iš mūsų tapti gyvu Prisikėlusiojo buvimo pasaulyje ženklu. Šiandieniam pasauliui ypač reikia iškimo liudijimo tų, kurių protas ir širdis apšviesti Viešpaties žodžio ir kurie geba atverti daugelio protą ir širdį Dievo ir amžinojo gyvenimo, kuris nesibaigia, troškimui.

„Kad Viešpaties žodis skintųsi kelią ir būtų gerbiamas“ (2 Tes 3, 1), Tikėjimo metai tesutvirtina ryšį su Kristumi, nes tik jame galima saugiai žvelgti į ateitį ir būti garantuotam tikra ir tvaria meile. Apaštalo Petro žodžiai galutinai nušviečia tikėjimą: „Tuomet jūs džiaugsitės, nors dabar ir reikia truputį paliūdėti įvairiuose išmėginimuose. Taip jūsų nuoširdus tikėjimas, brangesnis už pragaištančių auksą, kuris ugnimi ištrinamas, bus pripažintas vertas pagyrimo, šlovės bei pagarbos, kai apsieiks Jėzus Kristus. Jūs mylite jį, nors ir nesate jo matę; tikėdami jį, nors ir neregėdami, džiūgaujate neap-

sakomu ir šlovingiausiu džiaugsmu, nes žinotės gausią tikėjimo siekinį – sielų išganyką“ (1 Pt 1, 6–9). Krikščionių gyvenimui pažįstama ir džiaugsmo, ir kančios patirtis. Kiek daug šventųjų patyrė vienvetę! Kiek daug tikinčiųjų, taip pat mūsų dienomis, mėginami Dievo tylėjimu, kai taip norėtų išgirsti jo paguodžiantį balsą! Gyvenimo išbandymai leidžia suprasti kryžiaus slėpinį ir dalyvauti Kristaus kentėjimuose (plg. Kol 1, 24), bet kartu jie yra preliudija džiaugsmo ir vilties, prie kurių veda tikėjimas: „Būdamas silpnas, esu galingas“ (2 Kor 12, 10). Tikime būdami nepajudinamai tikri, kad Viešpats Jėzus nugalėjo blogį ir mirtį. Kupini šio tvirto pasitikėjimo, patikime jam save: būdamas tarp mūsų, jis nugalėjo piktojo galybę (plg. Lk 11, 20), o Bažnyčia, regimoji jo gailėstingumo bendruomenė, pasilieka jame kaip galutinio sutaikinimo su Tėvu ženklas.

Šiuo malonės metu patikėkime save Dievo Motinai, kuri skelbiama „laiminga iškėjusi“ (Lk 1, 45).

Perspausdiname iš Katalikai. It (pabaiga, pradžia – „Prisikėlimo“ Nr. 121)

Dvasiniai skaitiniai
Adolfa Daukšienė

Šventoji Dvasia: septynerios dovanos (8)

Šv. Dvasia Dievo tautą šventina, veda, išpuošia dorybėmis per Sakramentus, septynias dovanas ir charizmas. Pirmieji du priklauso pašvenčiamajai sričiai ir skirti visiems Bažnyčios nariams. Jais Šv. Dvasia tarsi pučia iš aukštybių. Iš apačios per Bažnyčios narius Šv. Dvasia dalija dovanas per charizmas: „Kiekvienam atskirai, kaip Jai patinka“ (1 Kor 12, 7). Charizma gali būti duota atskiriems nariams, kad pašventintų visumą. Charizma yra dovana, duota „bendram labui“ (1 Kor 12, 7). Ji paprastai būna skirta ne žmogui pašventinti, bet „tarnystei“ bendruomenėje (1 Pt 4, 10). Be to, charizma yra dovana, duodama „vienam“ arba „kai kuriems“, ne visiems vienodai. Tuo ji skiriasi nuo Sakramentų ir septynių dovanų, kurie yra vienodi ir bendri visiems.

Pažvelkime nuodugniau į septynias dovanas. Jos yra tokios: išmintis, supratimas, patarimas, tvirtumas, pažinimas, maldingumas ir Dievo baimė. Jomis Šv. Dvasia nori padaryti mūsų sielą nuolaidžią ir klusnią dieviškoms paskatoms ir dangiškiems įkvėpimams, kuriuos vykdančios gimsta antgamtinis dabartinio gyvenimo džiaugsmas. Jos yra ne tik neatskiriamos nuo gailėstingosios meilės, bet yra tos meilės dorybės ir savybės. Taip yra todėl, kad:

- išmintis yra meilė, kuri gėrisi, „skonisi“ ir patiria, koks Dievas yra švelnus ir maloningas;
- supratimas yra įdėmi meilė, kuri išžiūri ir gilinasi į tikėjimo tiesų grožį, kad jose pažintų patį Dievą;
- žinojimas yra meilė, kuri verčia atidžiai pažinti save pačius ir kūrinius, kad

suprastume, kaip turėtume tarnauti Dievui;

- patarimas yra meilė, nes padaro mus rūpestingus, atidžius ir sumanius teisingai pasirinkti priemones, tinkančias tarnauti Dievui;

- tvirtumas yra meilė, kuri padrašina ir įkvepia širdį įgyvendinti tai, ką patarimas nustatė reikalinga atlikti;

- maldingumas yra meilė, kuri padeda nuoširdžiai, smagiai, su kūniška meile atsidėti tiems darbams, kurie patinka Tėvui;

- pagaliau Dievo baimė verčia mus vengti ir susilaikyti nuo to, kas yra nemalonu Dievui.

Dėl šių dovanų žmogus tampa lankstesnis ir tvirtesnis sekti Dievu. Jos yra tokios veiksmingos, kad gali pastūmėti link aukštesnių šventumo viršūnių ir kviečia siekti evangelinių palaiminimų.

Arkivyskupo Sigito Tamkevičiaus pranešimas LR Seime minint Gedulo ir vilties dieną (2013 06 14):

„Kokios pažangos norime?“

Birželio 14-osios ir vėlesnės tremtys ilgam įsivertė į lietuvių sąmonę ir kasmet pakviečia nušluostyti dulkes nuo naujausios Lietuvos istorijos puslapių. Pradžioje raudonojo Kremliaus sandėris su Hitleriu, o vėliau laimėtas karas parengė kelią Stalinui įsitvirtinti okupuotose šalyse ir iš esmės keisti žmonių gyvenimus. Po Spalio revoliucijos Rusijoje pradėta prievartinė komunizmo statyba tapo kraupios socialinės inžinerijos eksperimentu su gyvais žmonėmis, sukūrė Gulagą ir sunaikino milijonus, o kitus pasmerkė vergiškai egzistencijai.

Klasių kovos skelbimas, naujos, „laimingos“ visuomenės kūrimas ir naujo žmogaus, tikinčio ne į Dievą, bet į Markšą, Leniną ir Staliną formavimas buvo so-

vietinio eksperimento varomoji jėga. Ši nežmoniška ideologija leido badu numarinti 7 milijonus ukrainiečių, leido Stalinui sudarinėti nusikalstamus sandorius su Hitleriu, leido tremti ir naikinti visus, kurie diktatoriui rodėsi potencialiais priešais. Iš šito sovietinio eksperimento mokėsi Hitleris, kuris taip pat buvo pasiryžęs sukurti naują žmogų ir naują visuomenę. Jo eksperimentai taip pat kainavo milijonus žmonių gyvybių. Bet visa tai jau yra istorija.

Ar pasimokėme iš šios istorijos mes? Taip ir ne. Žmonės, kurie rėmėsi krikščioniška pasaulėžiūra ir mokėsi iš istorijos, jau pirmaisiais pokario metais siekė bendradarbiavimo tarp tautų ir kūrė Europos Sąjungą. Žmonės, kurie siekė užkardyti

komunizmo ekspansiją, kūrė politines ir karines struktūras. Todėl mūsų tremtiniai ir politiniai kaliniai, perėję Gulagus ir Sibirą, patyrė daug nepelnytą kančios, sveikino Lietuvos išjungimą į NATO ir sugrįžimą į Europos tautų šeimą. Sveikino todėl, kad buvimą transatlantinėje gynybos struktūroje ir Europos Sąjungoje laikė garantu, kuris užtikrina Lietuvos saugumą ir ateitį.

Tremtinių likimai primena ne tik nežmoniškos sistemos grimasas, bet ir tai, kas padėjo tremtiniais ir kaliniams pačiomis sunkiausiomis sąlygomis išsaugoti savo žmogiškąjį orumą ir nepalūžti. Tai buvo tikėjimas į Dievą ir tvirtą šeimos ryšiai. Tikėjimas gelbėjo sunkiausiomis valandomis ir padėjo išsaugoti viltį, o šei-

ma buvo svarbi atrama, nes artimųjų meilė galingesnė už Sibiro speigus. Jeigu nebūtų turėję tikėjimo, jeigu žmonių nebūtų jungę šeimos ryšiai, dauguma vėliau sugrįžusiųjų į Tėvynę būtų likę ten, kur juos buvo atydėję enkavedistai.

Deja, ne visi pasimoko iš istorijos, todėl eksperimentai su žmonėmis tęsiasi ne tik Šiaurės Korėjoje ar Kinijoje, bet ir Europoje, tik kiek kitokiomis formomis. Marksizmas yra labai gyvas ir garsiausiuose Europos universitetuose, ir politinėje Europos padangėje. Marksistiškai mąstantys žmonės ir šiandien manipuliuoja mums, lietuviams, gerai girdėtomis sąvokomis: „pažanga“, „naujas žmogus“, „laisva visuomenė“.

Šiuos eksperimentus vis labiau patiriame ir mes, nors jie slepiami po tokio-omis nekaltomis sąvokomis, kaip „socialinė lytis“, „kova prieš smurtą ir prievartą“, „kova už lygias teises“ ir pan. Kuriamas „naujas“ žmogus, laisvas nuo aiškaus tikėjimo, vengiantis bet kokios atsakomybės, nebranginantis normalios šeimos, pasiryžęs bet ką paaukoti dėl savo asmeninės gerovės. Šitoks – tik savo tiesa ir sava morale besivadovaujantis – žmogus gali kaitaliooti ne tik savo mąstymą, bet kartais net savo prigimtinę lytį.

Abejojantieji šiais eksperimentais laikomi atsilikusiais, iš viduramžių atkeliavusiais žmonėmis, – aš irgi esu vienas iš tų abejojančiųjų. Pasirašomos, atrodo, reikalingos konvencijos, kaip toji, neseniai mūsų Vyriausybės pasirašytoji ET konvencija dėl sumurto prieš moteris. Gi po

gražia dokumento skraiste diegiama gender ideologija dėl lyties pasirinkimo, kuri neturi jokie mokslinio pagrindimo, tačiau jai tiesiamas kelias į mūsų švietimą, kultūrą ir netgi į teisinę sistemą.

113 visuomeninių organizacijų, per 100 mokyklų bei vaikų darželių, šimtai pavienių piliečių kreipėsi į mūsų valdžios moteris ir vyrus, išsakydami savo susirūpinimą minėtają Konvenciją, kviesdami į diskusiją, bet... tai buvo tyruose nuskambėjęs balsas. Konvencija pasirašyta greitai ir be diskusijų. Kažkas net pasidžiaugė, kad „Vyriausybė nepabijojė Lietuvos vyskupų“. Tačiau vyskupai ne gąsdino, o tik kvietė neskubėti ir padiskutuoti apie kontraversiškus Konvencijos straipsnius.

Lietuvos vyskupams, kaip ir kitiems piliečiams, rūpi, kad Lietuvoje nebūtų naudojama prievarta prieš vaikus, moteris ir bet kuriuos žmones, kad visi būtų gerbiami, nes visi yra Dievo vaikai. Todėl Bažnyčia, jos institucijos jau seniai – dar prieš bet kokių konvencijų atsiradimą – rūpinasi moterimis bei šeimomis, patekusiomis į krizines situacijas, rūpinasi tapusiomis prostitutėmis ir prekybos žmonėmis aukomis; rūpinasi vaikais, kad jie netaptų aukomis smurtautojų, kas jie bebūtų – tėvai, auklėtojai ar kunigai; Bažnyčia nuosekliai puoselėja smurto prevenciją atsakingai rengdama visus sužadėtinius santuokai. Tačiau Lietuvos vyskupai mano, kad socialinės inžinerijos eksperimentai su žmogumi, jo moraliniais pamatais, jo prigimtimi yra pavojingi, todėl ir klausia: kas verčia taip skubėti atverti duris labai abe-

jotinai ideologijai? Noras išiteikti vizitantiems aukštiesiems Europos pareigūnams, baimė pirmininkaujant ES Tarybai pasirodyti, kad Lietuvos visuomenė yra neva atsilikusi, ar tiesiog pionieriškas noras būti „pažangiems“?

Šitai kalbu ne tik kaip vyskupas, bet kaip pilietis ir buvęs sovietinis kalinys bei tremtinys, – iš Sibiro grįžau jau plevėsuojuojant Lietuvos Trispalvei. Man šiandien neramu, todėl savo nerimu dalinuosi su visais, kurie pajėgia matyti ne tik ES pinigus, bet ir Lietuvos vaikus, pajėgia ne tik verkšlenti, kad Lietuvoje sunku, bet mąsto ir dirba, kad turėtume šviesesnę ateitį. Viliuosi, kad Lietuvos visuomenė dar pakankamai sveika ir sugebės atskirti grūdus nuo pelų, sugebės įvertinti, kas yra tikroji pažanga, o kas – tik jos imitacija ar net karikatūra. Viliuosi, kad tremtiniai bei politiniai kaliniai, jų vaikai ir vaikaičiai brangins ir gins tas vertybes, kurios lietuviams amžiais buvo brangus tautos ir tikėjimo paveldas.

Baigiant leiskite priminti didžiojo tautų apaštalo Pauliaus žodžius:

„Tad elkitės kaip šviesos vaikai. O šviesos vaisiai reiškiasi visokeriopu gerumu, teismumu ir tiesa. Ištrikite, kas patinka Viešpačiui, ir neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau pasmerkite juos. Nes ką jie slapčia daro, gėda ir sakyti. Bet visa, ką šviesa smerkia, tampa regima, o kas tampa regima, yra šviesa. Todėl sakoma: Pabusk, kuris miegi, kelkis iš numirusių, ir apšvies tave Kristus“ (Ef 5, 8-14).

Siūlome perskaityti

Emociškai brandus dvasingumas

Autorius: Peter Scazzero

Leidykla: Šviesa Rytuose, 2012

Esminė šios knygos mintis - emocinės brandos ir kontempliatyviojo dvasingumo suvienijimas.

Knygos pirmoji dalis vadinasi „Emociškai nebrandus dvasingumas“. Jos tikslas - padėti atpažinti emociškai nebrandaus dvasingumo požymius. Svarbu, kad prieš skaitydami apie paveikiausią ir didžiulius pokyčius sukeltą priešnuodį aiškiai suprastumėte emociškai nebrandaus dvasingumo problemas pobūdį ir mąstą. Trečiasis skyrius yra tarsi likusios knygos dalies ašis. Jame aiškinama, kodėl norint iš pagrindų pakeisti mūsų gyvenimą Kristuje, būtina tiek emocinė branda, tiek kontempliatyvusis dvasingumas. Antroje knygos dalyje, nuo ketvirtos iki dešimtos skyriaus, rašoma apie konkrečius emociškai brandaus dvasingumo puoselėjimo būdus.

Šventasis Siluanas Atonietis.

Užrašai

Autorius: Archimandritas Sofronijus

Vertėjas: Marius Norkūnas

Leidykla: Magnificat leidiniai, 2012

„Šventasis be sienų“, „Visuotinės Bažnyčios mistikas“ – taip vadinamas senolis Siluanas, rusų vienuolis, miręs Atono kalno vienuolyne prieš antrąją pasaulinį karą. 1987m. jį kanonizuodamas Konstantinopolio patriarchas pabrėžė Silvano visuotinumą, jo ekumeninį dėmenį. Iš tiesų šv. Silvaną apaštališkuoju ir pranašiškuoju mokytoju pripažįsta ne tik ortodoksai, bet visi krikščionys. Jo vardas minimas greta kitų didžiųjų Rytų šventųjų, tokių kaip Serafimo Saroviečio ar Joano Kronštatiečio.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Kristaus Prisikėlimo parapijos informacija

Paminklinės Kristaus Prisikėlimo bažnyčios aplinkos sutvarkymo darbus atlieka UAB „Autokausta“

Gegužės 31 d. Kristaus Prisikėlimo parapijos namuose Viešosios įstaigos „Prisikėlimo projektai“ direktorius mons. Vytautas Grigaravičius ir UAB „Autokausta“ direktorius Juozas Kriauciūnas pasirašė statybų rangos sutartį.

Pasirašant sutartį dalyvavo Kauno m. savivaldybės meras Andrius Kupčinskas, Kauno m. savivaldybės administracijos Investicijų ir strateginio planavimo skyriaus vedėjas Vygintas Grinis, Statybos skyriaus vedėjas Vigimantas Abramavičius, mero patarėjas švietimo ir socialiniais klausimais Zenonas Abramavičius, UAB „Autokausta“ plėtros direktorius Vytautas Babušis, IĮ E. Miliūno studijos techninio projekto vadovai Rasa Bingelytė-Baltrušaitienė, Aurimas Ramanauskas, architektūrinės dalies vadovas Vytautas Miliūnas, VŠĮ „Prisikėlimo projektai“ direktorius mons. Vytautas Grigaravičius bei parapijos pastoracinės tarybos narys Gintautas Paulauskas.

Bendrovė „Autokausta“ įsipareigojo per 7 mėnesius atlikti Kauno Kristaus Prisikėlimo bažnyčios aplinkos sutvarkymo darbus.

Rima Lipšienė

Mūsų dvasinis gyvenimas neatostogauja...

Birželio 9-ąją Šventovės konferencijų salėje vyko Projekto „Dialogas - Žodis ir Spalva“ uždarymas. Nuo rugsėjo mėnesio beveik dvi dešimtys kartų buvo kviečiami meno mylėtojai į konferencijų salę, kad galėtų išgirsti aktorių žodį, kad galėtų pamatyti dailininkų drobes, kad po šv. Mišių dar labiau praturtintų savo dvasinį pasaulį.

Prieš šį renginį klebonas monsinjoras Vytautas Grigaravičius, linkėdamas gražios vasaros, sveikatos, atgaivos, prašė nepamiršti, kad mūsų dvasinis gyvenimas neturi atostogų. Tad kvietė nepaskęsti tik sodo darbuose ar kituose rūpesčiuose, bet

švesti sekmadienius ir atsigauti dvasia. Klebonas padėkojo šio projekto rėmėjai Seimo narei Rasai Juknevičienei, organizatoriams ir įkvėpėjams Egidijui Stancikui ir Vytautui Lagunavičiui, dalyvavusiems menininkams, taip pat visiems, kurie neskuba po šv. Mišių namo, o susirenka konferencijų salėje, kad praturtėtų, kad kiekvieno dvasia sustiprėtų.

Seimo narė Rasa Juknevičienė, sveikindama susirinkusius ir linkėdama gražaus pasibuvimo, sakė, kad ji labai džiaugiasi, jog čia susirenka daug žmonių, o menas padeda įgyti optimizmo, šviesos, gerumo ir tikėjimo.

Parodų salėje tebevyko meninkės Jūrātės Pečelingytės darbų paroda, o Žodžio valandoje dalyvavo jauni Kauno nacionalinio dramos teatro aktoriai: Inga Mikutavičiūtė, Saulius Čiučelis ir Gabrielė Aničaitė. Jie sujaudino klausytojus savo atvirumu, trapumu, jaunystės žavesiu, skaitydami Maironio, Justino Marcinkevičiaus, Vytauto Mačernio ir Marcelijaus Martinaičio kūrybą.

Projekto vadovas Egidijus Stancikas visiems - ir menininkams, ir klausytojams - palinkėjo gražios vasaros ir išpūdzlių, pažadėdamas, kad rudenį vėl susitikime.

Kristaus Prisikėlimo parapijos informacija*Kauno arkivyskupijos I dekanato parapijų ir rektoratų tikybos mokytojų konferencija
„Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau!“*

Birželio 7 d. Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos konferencijų salėje vyko Tikėjimo metams skirtų Kauno arkivyskupijos I dekanato parapijų ir rektoratų tikybos mokytojų bei katechetų metodinių renginių užbaigiamoji konferencija „Tavo veido, Viešpatie, aš ieškau!“ (Ps 27, 8).

Konferencijos pradžioje Kauno I dekanato dekanas mons. Vytautas Grigaravičius pasveikino susirinkusius tikybos mokytojus, sėkmingai užbaigusius šiuos ypatingus mokslo metus, ir savo pranešimą padėjo tokiais žodžiais:

„Bandysiu apžvelgti, su kokiomis problemomis susiduria Bažnyčia šiais sudėtingais, pilnais įvairių iššūkių laikais, kokios atsakomybė tenka jums, skelbiantiems Dievo Žodį, vykdančioms evangelizaciją. Taip pat pateiksiu Šventojo Tėvo Pranciškaus pamąstymus bei bandysiu nurodyti kai kurias tolesnio darbo gaires, kad jūsų darbas būtų sėkmingas ir duotų tinkamų vaisių“.

Darbo patirtimi pasidalijo Kristaus Prisikėlimo parapijos mokyklų ir gimnazijų tikybos mokytojai bei katechetė. Susirinkusieji galėjo apžiūrėti metodinės veiklos ir mokinių dailės darbų parodą, vyko kūrybinė užduotis dalyviams - „Meldžiu, Dangau!“.

18 val. visi konferencijos dalyviai dalyvavo šv. Mišiose, skirtose padėkoti Viešpačiui už malones, patirtas per visus mokslo metus. Šv. Mišių liturgijai vadovavo Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas dekanas mons. V. Grigaravičius, koncelebravo parapijos vikaras kun. N. Šmerauskas ir altarista kun. V. Aleksandravičius.

Homilijoje dekanas kreipėsi į susirinkusius: „Mieili mokytojai, jūs tarsi žiburiai šviečiantys ir nešantys tiesą apie Jėzų bei Jo šviesą

į mokinių širdis. Pabandykite tamsiame kambaryje įžiebt bet kokią mažytį šviesos žiburėlį ir pamatysite, kaip viskas pasikeis. Taip ir jūs, mieli mokytojai, savo gyvenimo pavyzdžiu iš pradžių galbūt būsite tik maži šviesos šaltiniai, perkeičiantys jaunų žmonių širdis, tačiau ateityje šie šviesuliukai gali išaugti į didžiulius šviesulius, apšviečiančius pasaulį.“

Po šv. Mišių konferencijos dalyviai pakilo į bažnyčios terasą, paleido į vakarėjantį Kauną žibintus ir po to bendravo prie arbatos puodelio, dalydamiesi bendrais džiaugsmais bei rūpesčiais.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius;

redakcijos nariai: Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis